

Novi pogled na život

Mariam, Belgija Volim reći da postoje dva načina suočavanja sa stvarima: možeš se ili smijati ili plakati. Ja se volim smijati i čekati da vidim što će se dogoditi.

11.09.2013.

Rođena sam u Iraku i tamo sam živjela do svoje druge godine kada smo zbog rata trebali pobjeći pa smo otišli u Nizozemsku. Tamo sam živjela do svoje dvadesete i onda sam otišla u Belgiju na studij. Imam dva brata. Mama mi je oduvijek bila

katolkinja, a tata je bio musliman pa se 2004. obratio na katoličku vjeru. Kada je on kršten, kršteni smo i moja braća i ja.

O poruci svetog Josemarije o kršćanskom životu čula sam u studentskom domu gdje sam živjela. Jednog se dana nešto dogodilo što me je natjeralo na razmišljanje. Bio je petak navečer, upravo sam se spremala kući u Nizozemsku na vikend. Vidjela sam kako jedna djevojka u velikoj žurbi juri pokraj mene. Bio je šest i petnaest. Pitala sam je: „Gdje ideš? Čemu žurba?“ Prvo što je rekla bilo je „Tražim svoj kaput!“ „Kaput? Gdje ideš?“ Rekla je: „Idem na Misu.“ Tada sam pomislila: „Misu? Zašto petkom želi ići na Misu?“ Čula sam da postoje ljudi koji na Misu idu nedjeljom, ali nikada nisam čula da bi itko išao na Misu petkom navečer. U mojoj obitelji smo na Misu išli jedino za Božić ili Uskrs.

Kasnije sam u vlaku počela razmišljati o onome što se upravo dogodilo. Pomislila sam: „Zašto ići na Misu petkom navečer? Što bi ona tamo uopće htjela raditi?“ Osjetila sam želju da i sama pođem, ali „Zašto?“ Shvatila sam da uopće ne znam što se događa dok se slavi Misa.

Kada sam se u ponedjeljak vratila u dom potražila sam tu djevojku i pitala je zašto je išla na Misu. Prvo mi je dala knjigu o Misi. I u toj sam knjizi pročitala da je Sveta Pričest pravi Krist. Tada sam pomislila: „Dakle, zaista ovdje na zemlji možemo primiti Krista?“ To nisam znala! I rekla sam sama sebi: „Ako ga mogu primiti, zaista bih to željela.“ Vjerovala sam u Boga, ali nisam znala mnogo o tome na čemu se moja vjera temelji jer nisam dobila nikakvo vjersko obrazovanje.

Mogu li ići na Misu s tobom?

Sljedećeg sam se dana vratila i pitala onu djevojku: „Mogu li s tobom ići na Misu?“ Tada mi je objasnila da prije nego što mogu primiti Svetu Pričest, trebam ići na Ispovijed. Nikada nisam bila na Ispovijedi i kada je ona to rekla, pomislih: „To ne želim.“ Počela sam ići s njom na Misu svaki dan, ali nisam išla na Pričest.

Jednog me je dana prijateljica pitala: „Kako bi bilo da odeš na svoju Prvu Pričest prije Božića?“ Pomislih: „Primiti Krista! Prekrasno!“ Ali tada je rekla: „Znaš što prvo trebaš učiniti: otići na Sakrament Pokore.“ Još uvijek mi se nije baš sviđala ideja odlaska na Ispovijed, ali odmah sam rekla: „Da, želim to.“ Kada sam stigla u svoju sobu, pomislih: „O, ne, trebam se pripremiti za Ispovijed, ne da mi se to...”

Tada sam otišla na neke sate katekizma na temu Euharistije i Ispovijedi i odlučila sam primiti oba

sakramenta. Dok sam se pripremala, mislila sam da će biti teško sve reći u ispovjedaonici, i nikako nisam mogla zamisliti da će Krist biti tamo, ne svećenik. Bio je to vrlo ljudski način gledanja na stvari, ali ako zaista vjerujete da je Krist utemeljio sakrament Ispovijedi, da je On taj koji sve radi, tada to mora biti istina. Nema drugog načina.

Konačno, dok sam se pripremala za svoju prvu ispovijed, obično sam svakoga dana sjedila u kapelici i mislila: „Zašto moram ići na Ispovijed?“ ali kada sam konačno bila na Ispovijedi, osjetila sam kao da mogu letjeti. To je nevjerojatan trenutak jer svi su ti grijesi – OK zvuči malo smiješno – svi su ti grijesi oprošteni; sve što si krivo učinila, sve je oprošteno! To je kao da iznova počinješ svoj život. A za mene je to zaista tako i bilo: mogla sam iznova početi, svoj studij, sa svojim

prijateljima, u odnosu sa svojim roditeljima.

I upravo sam to i učinila. Tjedan dana prije Božića sam se prvi puta pričestila. Bilo je prekrasno jer su svi iz doma došli na svečanost.

Prijateljica mi je tada predložila da sada kada sam se pričestila mogu primiti i Potvrdu. Potvrdu sam primila 20.svibnja, dan prije svog dvadeset i prvog rođendana. I to je bilo prekrasno. Biskup je došao u dom. U tom trenutku shvatiš da si primio Duha Svetoga i da si zbilja postao punopravni član Katoličke Crkve. Roditelji su mi došli na svečanost. Za početak, bila sam nervozna kako će oni reagirati, ali zaista su vidjeli da me pokreće ljubav, ljubav prema Bogu i da vjerujem.

Sada shvaćam da sam toliko toga naučila od kada sam došla živjeti u studentski dom: vjeru, upoznati

Krista, sakramente, prijateljstvo, i puno više. Poruka svetog Josemarije još uvijek mi svakoga dana pomaže, tijekom studiranja i u odnosu s drugim ljudima. Rekao je da sve što radiš možeš preobraziti u molitvu. U *Putu* je napisao: „Sat učenja je sat molitve“ (točka 335). I možeš je prikazati za svoju obitelj, prijatelje, ljude u potrebi...

Na svojoj sam godini možda jedina koja može Boga približiti drugima. Često me pitaju: „Zašto si uvijek toliko sretna, bez obzira što se dogodilo?“ Primjerice, prije ispita me često pitaju: „Što ti je? Imamo ispit! Zašto si toliko sretna?“ Tada ima kažem da postoje dva načina suočavanja sa stvarima: možeš se ili smijati ili plakati. Ja se volim smijati i čekati da vidim što će se dogoditi.

Kod kuće su roditelji primijetili da sam se promijenila. To je zato što drugačije gledam na svijet.

Pokušavam pomoći ljudima oko sebe,
biti tamo gdje je nešto potrebno...
Trudim se i dajem sve od sebe!

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/novi-
pogled-na-zivot/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/novi-pogled-na-zivot/) (7.08.2025.)